

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: Marta Kobus

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 roku sprawy:

L. R. c. S. i W. z domu P.

Urodzonej w dniu (...) w B.

oskarżonej o to, że:

I. w okresie od 17 sierpnia 2014 roku do 17 sierpnia 2015 roku w S. przy ulicy (...) wielokrotnie znieważała pokrzywdzoną A. W. używając w stosunku do niej słów powszechnie uznanych za obelżywe

tj. o czyn z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

D. R. s. J. i J. z domu W.

Urodzonego w dniu (...) w S.

oskarżonego o to, że :

II. w dniu 9 sierpnia 2015 roku w S. przy ulicy (...) znieważył A. W. w ten sposób, że użył w stosunku do nie słów „dopraw sobie k.... skrzydła.

tj. o czyn z art. 216 § 1 kk

III. w okresie od 17 sierpnia 2014 roku do 17 sierpnia 2015 roku w S. przy ulicy (...) wielokrotnie groził A. W. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

I. Oskarżoną L. R. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 34 § 1 kk i art. 35 § 1 kk skazuje ją na karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie.

II. Oskarżonego D. R. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II wyroku i na podstawie art. 216 § 1 kk skazuje go na karę grzywny w wysokości 30 (trzydzieści) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 (dziesięć) złotych.

III. Na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 pkp umarza postępowanie w zakresie czynu opisanego w punkcie III wyroku.

IV. Zasądza od oskarżonych L. R. i D. R. na rzecz oskarżycielki prywatnej A. W. kwotę po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kwoty zryczałtowanej równowartości wydatków.

V. Odstępuje od obciążania oskarżonych kosztami sądowymi przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

VIII K 215/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. i L. małżonkowie. R. oraz A. W. zamieszkują w S. przy ulicy (...) i ich domy położone są w bezpośrednim sąsiedztwie.

Od kilku lat pomiędzy D. i L. małżonkami R., a A. W. dochodzi do nieporozumień na tle korzystania z drogi dojazdowej do ich zabudowań. W związku z trwającym pomiędzy sąsiadami konfliktem, L. R. przy każdej okazji spotkania A. W. używa w stosunku do niej słów obelżywych takich jak : „wypie..... stąd, k.....”.

W dniu 9 sierpnia 2015 roku na ulicę (...) w S. do swojej mamy zamieszkującej w jednym budynku z A. W. przyjechała E. T.. Gdy E. T. przyjechała na ulicę (...), brama wjazdowa D. i L. małż. R. była otwarta, więc E. T. poprosiła ich aby tą bramę zamknęli i umożliwili jej przejazd, jej prośba nie przyniosła skutku, więc zostawiła samochód i pieszo poszła do domu i razem z jej ciotką A. W. udały się w miejsce gdzie E. T. zostawiła samochód, gdy znalazły się przy samochodzie, L. R. zaczęła wyzywać A. W. takimi słowami jak : „wypier..... stąd ty k,,,,,,”. Natomiast D. R. skierował w stosunku do A. W. również słowa obelżywe, mianowicie użył sformułowania : „dopraw sobie k,,, skrzydła”. Z uwagi na powyższe zachowanie L. i D. małż. R., A. W. zawiadomiła o powyższej sytuacji KPP w S.. Na miejsce konfliktu udał się funkcjonariusz policji T. S.. L. R. nie zważała na obecność funkcjonariusza policji i w dalszym ciągu używała wobec A. W. słów obelżywych.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o zeznania świadków : A. W., E. T., B. K., T. S. oraz w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie.

Oskarżona L. R. nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że tylko prosiła aby Pani T. nie parkowała pojazdu pod jej bramą, a Panią W. mija z daleka, to P. W. ma do niej pretensje ale zupełnie niesłusznie.

Oskarżony D. R. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zaprzeczył aby używał słowa wulgarne w stosunku do sąsiadów. Oskarżony wyjaśnił, że E. T. parkuje swój samochód pomiędzy jego posesją, a posesją A. W. i jest to dla niego niewygodne. Oskarżony twierdził, że podczas interwencji ani on, ani jego żona nie używali słów wulgarnych, podczas ostatniej kłótni zarówno jego żona jak i E. T. używały przeróżnych słów, a on prosił o odejście od jego bramy.

Sąd zważył co następuje :

Wyjaśnienia oskarżonych L. R. i D. R. w tej części, w której zaprzeczali aby użyli w stosunku do A. W. słów obelżywych, w ocenie Sądu nie zasługują na wiarę albowiem pozostają w sprzeczności z materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Bezsporne jest natomiast w niniejszej sprawie, że w dniu 9 sierpnia 2015 roku przy bramie oskarżonych miała miejsce interwencja policji. Oskarżeni okoliczności tej bowiem nie kwestionowali, jedynie przedstawiali przebieg tej interwencji w sposób odmienny niż w swoich zeznaniach opisywała to pokrzywdzona A. W..

Z relacji pokrzywdzonej A. W. wynika, że dom oskarżonej L. R. i jej dom położone są w ten sposób, że z jej okna widać schody domu oskarżonej, która wychodzi na schody i używa w stosunku do niej słów obelżywych. Pokrzywdzona A. W. twierdziła, że w dniu 9 sierpnia 2015 roku wróciła z zakupami do domu, przyjechała wówczas z E. T., widząc to oskarżona wybiegła z domu, otworzyła bramę i powiedziała do E. „ja Ci k.... mówiłam, żebyś tędy nie jeździła”, wybiegł też oskarżony D. R. i twierdził, że jest to jego prywatny dojazd i nikt nie może z niego korzystać, a w stosunku do niej użył sformułowania : „dopraw sobie k,,, skrzydła”. Z relacji pokrzywdzonej wynika, że wówczas o powyższym zdarzeniu zawiadomiła policję i na miejsce tej sytuacji przyjechał dzielnicowy T. S. i oskarżona L. R. podczas obecności funkcjonariusza policji używała wobec niej słów : „wypie..... stąd”. Pokrzywdzona twierdziła, że w ciągu ostatniego

roku, sytuacji podczas, których oskarżona L. R. używała w stosunku do niej takich słów jak : „k....., wypie... stąd” było wiele.

Świadek T. S. potwierdził fakt, że w dniu 9 sierpnia 2015 roku brał udział w interwencji dotyczącej konfliktu pomiędzy stronami. Z zeznań świadka wynika, że jest dzielnicowym dla rejonu, w którym zamieszkują strony oraz, że konflikt trwający pomiędzy stronami dotyczy dojazdu do posesji. Z relacji świadka wynika, że podczas interwencji oskarżona L. R. używała w stosunku do pokrzywdzonej A. W. i jej siostry słów obelżywych takich jak „k.....”. Świadek potwierdził, że podczas tej interwencji obecny był też oskarżony D. R. ale jego zachowanie nie budziło zastrzeżeń.

Na temat zachowania oskarżonych wypowiadała się też świadek E. T. – siostrzenica pokrzywdzonej. Jak świadek twierdziła często bywa na ulicy (...) ponieważ przyjeżdża tam do swojej mamy, która zamieszkuje w jednym budynku z pokrzywdzoną A. W., ostatnio gdy przyjechała do swojej mamy w sierpniu 2015 roku brama oskarżonych była otwarta, więc poprosiła ich aby tą bramę zamknęli i umożliwili jej przejazd, jej prośba nie przyniosła skutku, więc zostawiła samochód i pieszo poszła do domu i z ciotką A. W. udały się w miejsce gdzie zostawiła samochód, gdy znalazły się przy samochodzie, oskarżona L. W. zaczęła wyzywać A. W. takimi słowami jak : „wypier..... stąd ty k,,,,,,”.

Świadek B. K. jest siostrą pokrzywdzonej A. W. i zamieszkuje w jednym budynku z siostrą A. . Z relacji świadka B. K. wynika, że była obecna podczas interwencji policji mającej miejsce w sierpniu 2015 roku. Świadek również potwierdziła okoliczność, że w trakcie interwencji oskarżona nazywała zarówno ją jak i jej siostrę A. W. słowami takimi jak : „k....., szmaty”

Treść zeznań powyższych świadków zdaniem Sądu w całości zasługuje na wiarę. Świadkowie ci złożyli konsekwentne zeznania, które uzupełniają się wzajemnie tworząc spójną całość.

W tym miejscu wskazać należy, że istota czynu karalnego określonego w literaturze mianem znieważenia sprowadza się do zachowania, które według społecznie aprobowanych ocen stanowi wyraz pogardy, uwłaczania czci drugiego człowieka, w przypadku zniewagi chodzi o zarzut obelżywy, ośmieszający, postawiony w formie niezracjonalizowanej.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że używanie przez oskarżoną L. R. wobec A. W. zwrotu „spier.... stąd, k....” jest zwrotem obraźliwym mającym na celu poniżenie pokrzywdzonej, podobnie użycie przez oskarżonego D. R. wobec A. W. określenia : „dopraw sobie k..... skrzydła” jest określeniem obraźliwym mającym na celu ubliżenie pokrzywdzonej i w związku z tym powyższe zachowania oskarżonych wypełniają znamiona czynu w przypadku oskarżonego D. R. z art. 216 § 1 kk , a w przypadku oskarżonej L. R. czynu z art. 216 § 1 kk w zw. art. 12 kk. Nie ma bowiem wątpliwości, że zachowania oskarżonej L. R. były podjęte w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz skierowane były przeciwko tej samej osobie.

Ponadto oskarżycielka prywatna A. W. w prywatnym akcie oskarżenia zarzucała oskarżonemu D. R. popełnienie czynu określonego w art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd postępowanie karne w przedmiocie czynu z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk umorzył. Jak wynika bowiem z art. 17 § 1 pkt 9 kpk postępowanie należy umorzyć jeżeli brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela. Zgodnie natomiast z art. 59 § 1 kk pokrzywdzony może jako oskarżyciel prywatny wnosić i popierać oskarżenie o przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego. W prywatnym akcie oskarżenia wniesionym przez A. W., z oskarżenia prywatnego ścigane są tylko przestępstwa z art. 216 § 1 kk. Natomiast przestępstwa z art. 190 § 1 kk są ścigane z oskarżenia publicznego, a zgodnie z art. 45 § 1 kk oskarżycielem publicznym w tych sprawach jest prokurator. Tak więc pokrzywdzona nie mogła samodzielnie wnieść prywatnego aktu oskarżenia odnośnie czynu wyczerpującego znamiona art. 190 § 1 kk.

Wymierzając oskarżonym karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i § 2 kk.

Zgodnie z art. 53 § 1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Z kolei § 2

wskazanego przepisu wskazuje, że wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, sąd kieruje się kryteriami wskazanymi w art. 115 § 2 kk czyli rodzajem i charakterem naruszonego dobra, rozmiarami wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, wagą naruszonych przez sprawcę obowiązków oraz postacią zamiaru, motywacją sprawcy, rodzajem naruszonych reguł ostrożności jak i sposobem ich naruszenia.

Biorąc pod uwagę powyższe dyrektywy wymiaru kary, Sąd uznał, że wystarczającą karą dla oskarżonej L. R. będzie kara 2 miesięcy ograniczenia wolności, a dla oskarżonego D. R. kara grzywny w wysokości 30 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 10 złotych.

Sąd uznał, że tak ukształtowany rodzaj i wymiar kary będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec oskarżonych celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk.